

Priznanja Občine Škofja Loka za leto 2020

**Naziv častni občan Občine Škofja Loka za leto 2020 je prejel
IVAN (Janez) HAFNER**

za njegov strokovni prispevek pri razvoju loškega gospodarstva, družbenih dejavnosti in mestne prenove ter za njegovo dolgoletno aktivno in predano delo na področju športa.

Ivan Hafner, častni občan Občine Škofja Loka. (arhiv Občine Škofja Loka)

Življenje Ivana Hafnerja je izredno dejavno in pestro. Svojo energijo je v najbolj aktivnih letih delil med družino, službo, izobraževanjem, projekti in športom, svoj prosti čas pa v splošno korist občanov na številnih področjih.

Rodil se je novembra 1936 na Suhi, od koder so se kasneje preselili v Škofjo Loko. Šolal se je najprej na gimnaziji v Škofji Loki, nato pa se je vpisal na študij metalurgije v Ljubljani. Leta 1961 je šolanje dokončal kot univerzitetni diplomirani metalurg. Odslužil je enoletni vojaški rok, leta 1962 se je poročil z Alenko. Istega leta se je tudi zaposlil. Celotno

delovno dobo, od štipendista do upokojenca, kot se rad pošali, je bil zaposlen v podjetju LTH. Podjetje se je najprej imenovalo Motor, šlo je za obrat notranjega ministrstva, kjer so delali zaporniki. Pozneje je LTH Livarna postala civilno podjetje, specializirano za tlačno vlijanje. Sredi 70. let se je zaposlil v LTH na Trati. Z dodatnimi izobraževanji je opravljal dela razvojnega inženirja, vodje tehnologije, vodje in direktorja takratnega TOZD, v skupnih službah na Trati pa je bil pomočnik glavnega direktorja za mednarodne kooperacije in kasneje zadolžen za

posebne projekte in naloge. Opravljal je dela ekonomista, pravnika, psihologa, analitika; pravzaprav kakih osem odgovornih nalog, vse do ravni, ki mu je bila, kot nečlanu Zveze komunistov, dosegljiva.

Ko danes pogleda na svojo poklicno pot, je ponosen, da so z usmeritvijo k zahtevnim kupcem naredili velik korak naprej v strokovnosti, kakovosti izdelkov, točnosti dobav in odnosu do kupcev, s čimer so že takrat postavili temelje naslednikom sedanjega vrhunskega podjetja LTH Castings.

O svoji osnovni stroki, livarstvu, je pisal strokovne članke in sodeloval na strokovnih posvetih. Več mandatov je bil član upravnega odbora Društva livarjev Slovenije, pri Gospodarski zvezi Slovenije je bil član upravnega odbora in soavtor zakonodaje za beneficiran delovni staž livarjev.

Med aktivnostmi, ki so ga navduševale kot občana, je bil vseskozi aktiven na lokalnem družbenem področju. Več mandatov je bil občinski delegat, predsednik Odbora za okolje, v času samoupravnih interesnih skupnosti predsednik SIS za znanost in tehnologijo. Bil je tudi predsednik Odbora za revitalizacijo mestnega jedra Škofje Loke. Eden njegovih največjih uspehov v delovanju prostovoljstva je sprejetje Odloka o zaščiti in prenovi mestnega jedra in vaških jeder. Temeljlil je na strokovnih osnovah sodelovanja s predstavniki Fakultete za arhitekturo. Z njim so postavili sistemske in zakonske temelje za ohranjanje starega mestnega jedra in vaških središč. S tem se je v mestu ustavilo podiranje starega in nenadzorovana gradnja novega, za kar so Hafnerju namenili tudi priznanje Muzejskega društva Škofja Loka. Vrsto let je bil tudi predsednik Gradbenega odbora za izgradnjo nove Knjižnice Ivana Tavčarja Škofja Loka.

Ivana Hafnerja sicer najbolj poznamo kot aktivnega športnika in športnega funkcionarja. V športu je aktiven že več kot 70 let, z njim se je prvič srečal v letih po 2. svetovni vojni pri nogometu, šahu, smučanju, namiznem tenisu in planinstvu. Tekmovalno se je najprej udeleževal v nogometu in bil že leta 1952 z mladinsko ekipo NK Ločan prvak Gorenjske. Pomemben mejnik so bila gimnazijska leta na škofjeloški gimnaziji, kjer so že leta 1953 začeli igrati košarko, to pa je bil tudi začetek kasneje zelo uspešne košarke v Škofji Loki. Bil je član prve ekipe loških košarkarjev, igral je vse do leta 1960. Tekmovali so v 2. republiški ligi. Nato je košarko igral rekreativno, ob tem je postal tudi organizator prve občinske rekreativne (zimske) lige. Že leta 1955/1956 je postal prvi trener ženske košarkarske ekipe v Škofji Loki, v sezoni 1962/1963 pa je treniral moško ekipo. Skoraj 10 let je bil tudi predsednik košarkarskega kluba v Škofji Loki, najprej KK Kroj, nato KK Lokainvest. V obdobju 1972–1982, to je v času njegovega predsedovanja, so v Škofji Loki uvedli prvo košarkarsko šolo, začeli sistematično in strokovno delati z vsemi selekcijami in pri tem dosegali lepe uspehe.

V letih od 1983 do 1994 je bil predsednik ZTKO Škofja Loka, kasneje Športne zveze Škofja Loka, po nekajletni prekinitvi, zaradi zdravstvenih razlogov, pa je bil na to funkcijo ponovno izvoljen leta 1998 in jo zelo uspešno opravljal vse do leta 2008. Športno zvezo Občine Škofja Loka je torej vodil kar 23 let. Funkcije ni

sprejel le kot častno pokroviteljstvo, ampak je bil vsa leta delovanja glavna gonilna sila vseh aktivnosti v njej. Kot predsednik te zveze je vodil in izpeljal nekaj ključnih projektov športne infrastrukture v občini, in sicer tudi kot član Sveta Zavoda za šport Škofja Loka in član UO Športne dvorane Poden. Tako je npr. predlagal ustanovitev Zavoda za šport in se trudil, da je zavod deloval racionalno, učinkovito in povezovalno. Uredil je lastniške in finančne odnose med občino in državo v ŠD Poden, kar je omogočilo njeno uspešno poslovanje.

Najbolj pa je ponosen, da so v času njegovega predsedovanja v celoti izvedli izgradnjo pokritih športnih objektov: obnovo in povečanje ŠD Poden, izgradnjo Športne dvorane Trata pri OŠ Cvetka Golarja ter športne dvorane pri OŠ Jela Janežiča. To je bilo tudi obdobje, ko je zveza vložila največ sredstev v dejavnost športnih društev in klubov. Vsi navedeni projekti so bili s finančnimi sredstvi Občine Škofja Loka, Fundacije za šport Slovenije in Ministrstva za šolstvo in šport v celoti realizirani in športni sferi in vsem občanom omogočili kakovostnejše športno udejstvovanje ter višjo kakovost življenja.

Njegov ustvarjalni prispevek k športu je bil tudi v pripravi različnih pravilnikov in analiz na področju športa. Tako je njegova analiza o finančni podhranjenosti športa v občini omogočila znatno povišanje sredstev iz občinskega proračuna za potrebe dejavnosti športa.

Tudi uspehi na področju kakovostnega tekmovalnega športa in množične športne rekreacije so v letih njegovega predsedovanja dosegli vrhunec. Hafner je leta 2002 sodeloval pri organizaciji Evropskega prvenstva v košarki za mladinke in prevzel delo glavnega sekretarja organizacijskega odbora. Leta 2004 je bil ob 50-letnici košarke v Škofji Loki glavni urednik jubilejnega zbornika. Dejaven je bil tudi leta 2006 pri organizaciji proslavljanja 100-letnice športa v Škofji Loki.

Po upokojitvi (1997) je postal neutrudni *spiritus agens* športa v Društvu upokojencev Škofja Loka, kjer je prevzel vodenje in koordinacijo športnih sekcij. Kot predsednik Komisije za šport in rekreacijo DU Škofja loka je pripravil program razvoja športa v DU in ga pomagal uresničiti. Pomagal je pri ustanovitvi šestnajstih odborov za posamezne športne in rekreativne dejavnosti s svojimi vodji. Športniki DU Škofja Loka so med najbolj uspešnimi upokojenci, meddruštvena tekmovanja in rekreativna srečanja pa povečujejo tekmovalni duh, združen z družabnostjo, krepitvijo zdravja in s tem višajo kakovost življenja starejših.

Ivan Hafner je bil v vseh minulih letih ob funkcijah v športu tudi sicer aktiven športnik. Kolajne, pokale in plakete je zbiral v tenisu, namiznem tenisu, streljanju, krosu, kegljanju, alpskem smučanju, smučarskem teku in plavanju, doma jih ima več kot 300. Z nasmehom pove, da vsaka zase nima kakšne posebne vrednosti, vse skupaj pa kažejo na aktivnega človeka. Že od leta 1949 je tudi član Planinskega društva Škofja Loka in okrog 35 let aktiven član Kluba lubnikarjev. Še druga operacija hrbtenice je sicer njegovo najaktivnejšo športno pot zaključila, a je še med ležanjem v bolnišnici koordiniral različne dejavnosti športnih sekcij DU. Zdaj, pri 85. letih, pa je večino organizacijskih nalog predal mlajšim.

Ivan Hafner je aktiven tudi v župniji Škofja Loka. Dva mandata je bil tajnik Župnijskega pastoralnega sveta in več desetletij bralec beril. Zasebno je mož, oče sinu in hčerki, dedek in pradedek; največ veselja mu prinašajo prav štiri vnukinje in dva vnuka ter en pravnuk in dve pravnukinji. Z ženo Alenko se jih neizmerno razveselita, ko ju na domu ob Hudičevi brvi obiščejo.

Za svoje delo je Ivan Hafner prejel številne nagrade in priznanja, najprestižnejše so nagrade s športnega področja:

- zlata Bloudkova značka, ki mu jo je podelila Občina Škofja Loka za dolgoletno uspešno delo v športu (1992);
- svečana listina Zavoda za šport in Športne zveze Škofja Loka za dolgoletno delo v športu (2003);
- mala nagrada za dolgoletno delo v klubu ob 50-letnici Košarkarskega kluba v Škofji Loki (2004);
- bronasta skulptura atleta za delo v Organizacijskem odboru ob 100-letnici športa v Škofji Loki (2006);
- mala plaketa Društva upokojencev Škofja Loka;
- Bloudkova plaketa za življenjsko delo v športu (2016).

Ivan Hafner je pravi zgled občana, ki svoje znanje, ideje, načrte, energijo in navdušenost deli z drugimi ljudmi, zato je v letu 2020 prejel tudi naziv **častni občan Občine Škofja Loka**. Ob podelitvi priznanja je bil presenečen in počaščen; presenečen predvsem nad dejstvom, kako temeljito je bil pripravljen opis njegovega delovanja na vseh področjih njegovega življenja. Počaščen pa zato, ker je skupnost s priznanjem pokazala, da ceni delo in trud, ki ga je s svojim delovanjem prispeval Škofji Loki in športu. Ob tem se najgloblje zahvaljuje svoji družini, ki ga je pri tem ves čas podpirala.¹

Zlati grb Občine Škofja Loka za leto 2020 je prejelo PROSTOVOLJNO GASILSKO DRUŠTVO STARA LOKA

za njihovo profesionalno, požrtvovalno in nesebično pomoč, aktivno strokovno delo z mladimi in dejavno sobivanje s skupnostjo v 120. letih delovanja.

Prostovoljno gasilsko društvo Stara Loka je bilo ustanovljeno leta 1900. Takrat se je pogosto dogajalo, da so požari zajeli in uničili več hiš skupaj, celo vasi in mest. Zato so se ob koncu prejšnjega stoletja začela ustanavljati gasilska društva, z namenom organiziranega boja proti požarom in drugim nesrečam.

Tako je bilo 17. junija 1900 ustanovljeno Prostovoljno gasilsko društvo Stara Loka. Ime je dobilo po kraju Stara Loka, svoj sedež in gasilski dom pa na lokaciji, kjer stoji še danes. Pobudnika za ustanovitev sta bila starološki posestnik Franc

¹ Del opisa o dosežkih Ivana Hafnerja s področja športa je povzet iz predloga Odbora za muzej športa za Bloudkovo priznanje leta 2016, ki ga je pripravil Marjan Luževič.

Dolenc in Karel vitez Strahl, lastnik starološkega gradu. Vseh ustanovnih članov je bilo 26. Svečana otvoritev novega gasilskega doma je bila v avgustu istega leta. Gasilski dom je bil pritličen in zgrajen iz opeke, z izjemo lesenega stolpa za sušenje cevi.

Po ustanovitvi društva so se gasilci začeli izobraževati in usposabljeni. Kupili so ročno brizgalno črpalko, konjsko vprego, voz, lestve in nekaj cevi. Članstvo v društvu se je iz leta v leto povečevalo, močan upad je doživelo le med obema svetovnjima vojnoma. Takrat je šest gasilcev izgubilo življenje, njihova imena so zapisana na spominski plošči gasilskega doma.

Po vojni je dejavnost v društvu ponovno zaživela, člani so se redno usposabljali, izpopolnjevali so tudi opremo. Skozi leta so zamenjali več brizgalnih črpalk, ki so v takratnem času predstavljale nepogrešljiv del vsake gasilske enote. V letih 1954/1955 je bila končana obnova gasilskega doma. Nadgrajen je bil za eno etažo, namesto lesenega pa je bil zgrajen zidan stolp. Iz Stare Loke je bil do gasilskega doma napeljan še vodovod. V letu 1971 se je društvo opremilo s prvim gasilskim vozilom, kombijem IMV 1600. To je bila za društvo pomembna pridobitev, saj je z njim nadomestilo orodni gasilski voz, ki je služil za prevoz opreme na požarišče.

V letu 1987 je društvo v uporabo prevzelo novo orodno gasilsko vozilo TAM 80, ki je služilo nadaljnjih 13 let. Tri leta kasneje je od Gasilske zveze Škofja Loka odkupilo gasilsko vozilo s cisterno TAM 130. Nova pridobitev se je kmalu obrestovala, saj so gasilci že v istem tednu z njim ponoči gasili velik požar na Dolenčevem kozolcu.

Ob 90-letnici je bilo v društvo prvič včlanjenih več kot sto članov. Aktivnosti so obsegale področja preventive, gašenja in reševanja ter usposabljanja in izobraževanja članov. Ustanovljeno je bilo društvo Mladi gasilec, srečanja so tedensko potekala na Osnovni šoli Ivana Groharja.

V letu 2000 je bilo delovanje usmerjeno v praznovanje 100-letnice delovanja društva. Izdali so bilten *100 let Prostovoljnega gasilskega društva Stara Loka*. Na območju Groharjevega naselja so prikazali občinsko gasilsko vajo, ki ji je sledila gasilska parada, nato pa slavnostni prevzem novega gasilskega praporja in novega intervencijskega vozila mercedes benz sprinter. Deset let kasneje je društvo v uporabo prevzelo težko pričakovano novo gasilsko vozilo s cisterno GVC 16/25, narejeno na podvozju MAN. To je bila velika in potrebna pridobitev za društvo, občane in za celotno Občino Škofja Loka.

Leta 2011 so gasilci želeli povečati gasilski dom, a jim je slaba statika stavbe to preprečila. Tako so začeli iskati novo lokacijo za nov gasilski dom. V prihodnjih letih so v stavbi izvedli manjše adaptacije, preuredili garaže ter uredili nadstrešek in operativno garderobo. Leta 2014 so prevzeli novo gasilsko vozilo s cisterno AC 25/50 na podvozju scania, nekaj let kasneje zamenjali še moštveno vozilo in kupili rabljeno reševalno vozilo, ki so ga predelali za namene prevoza zabojev imobilizacijskega in sanitetnega materiala za oskrbo 20 poškodovancev.

Danes ima društvo prostore še vedno v prvotnem objektu, upravlja pa s tremi gasilskimi vozili in vozilom, ki je potrebno za primer množične nesreče. V društvo je včlanjenih več kot 210 članov, od teh jih 35 aktivno in 24 v rezervi opravlja najzahtevnejše naloge v Gasilski enoti III. kategorije. Člani društva na leto opravijo več kot 5.800 prostovoljnih ur. Od tega jih nekaj manj kot polovico opravijo člani Operativne enote na izobraževanjih, rednih tedenskih vajah in intervencijah. Operativna enota v Stari Loki je ena močnejših v sistemu zaščite, reševanja in pomoči. Naloge izvaja na območju Krajevne skupnosti Stara Loka – Podlubnik in glede na pogodbeno obveznost tudi v javni gasilski službi Občine Škofja Loka.

V prihodnosti upajo na nov in nujno potreben gasilski dom, saj je sedanji objekt potresno nevaren. Gasilci prevzemajo vedno več nalog, kar s seboj prinaša tudi vedno več različne gasilske opreme in večja vozila. Tudi sokrajani opažajo, da je trenutna lokacija neprimerna in vsi skupaj si želijo, da se v bližnji prihodnosti naredi večji korak k izgradnji novega gasilskega doma.

Ob 120-letnici delovanja je PGD Stara Loka prejel **zlati grb Občine Škofja Loka**. S tem so gasilci dobili potrditev, da so jih sovaščani prepoznali kot dobre in požrtvovalne ljudi, ki svoj čas namenjajo za usposabljanja in pomoč ljudem ne glede na uro, letni čas in vremenske razmere. Čeprav je praznovanje obletnice zaznamovala epidemija, so z inovativnim pristopom zbirali sredstva in delili koledarje. V poštne nabiralnike so raznosili voščilnice, kamor so poleg iskrenega voščila zapisali tudi navodila za darovanje prostovoljnih prispevkov, saj ti predstavljajo najpomembnejši del finančnega prihodka društva. Ogromen odziv ljudi jim je dal dodatno motivacijo za nadgrajevanje njihovega dela in prenos znanja na mlajše generacije, ki bodo društvo vodile v prihodnosti.²

Srebrni grb Občine Škofja Loka za leto 2020 sta prejela zakonca VALERIJA in IVO ČARMAN

za njuno izjemno plemenito, predano in srčno vseživljenjsko humanitarno delovanje in razdajanje, s posebnim poudarkom na 20-letni akciji Miklavževega obiska in obdarovanja otrok s hematološko-onkološkega oddelka Pediatrične klinike v Ljubljani.

Ivo Čarman je nekdanji vrhunski smučarski tekač, ki je po koncu svoje kariere skupaj s soprogo Valerijo ustanovil podjetje, ki je šivalo drese za športnike. Podjetje je imelo vzpone in padce, zakonca Čarman pa sta še danes uspešna ško-fjeloška podjetnika, ki sta najbolj prepoznana po svoji dobroti. Tu izstopa že več kot dvajsetletna akcija decembrskega Miklavževega obiska in obdarovanja otrok na Kliničnem oddelku za otroško hematologijo in onkologijo oziroma v 3. nadstropju ljubljanske Pediatrične klinike. Lani sta Tek štirih mostov nadgra-

2 Zapisala Sabina Gabrijel in Aljaž Kolman, predsednik PGD Stara Loka, ki je zgodovino društva povzel iz društvene kronike.

dila z idejo Teka junakov 3. nadstropja, obenem pa vsa leta sodelujeta še s številnimi drugimi ustanovami po Gorenjski, kjer skrbijo za otroke s posebnimi potrebami, in pripravami na specialno olimpijado Slovenije ter pomagata Varni hiši v Kranju.

Ivo Čarman je bil smučarski tekač in je za Jugoslavijo dvakrat nastopil na olimpijskih igrah. Leta 1984 je bil v Sarajevu zadnji nosilec olimpijske bakle. Z Valerijo sta se spoznala na morju in se v enem letu poročila, njun zakon traja že 40 let. Pravita, da je osnovno gonilo dolgotrajne zveze ljubezen, ki omogoča spoštovanje, iz katerega se razvije trden odnos. Že pred tridesetimi leti pa sta se zakonca odločila, da ne bosta živela le zase, ampak bosta del svojega življenja namenila drugim. Tako sta začela z dobrodelnimi dejavnostmi. Najprej sta pomagala v Centru za usposabljanje, delo in varstvo Matevža Langusa v Radovljici, zdaj pa že 23 let pomagata družinam in otrokom na otroški onkologiji. Slednje se je začelo leta 1998 z odločitvijo, da Ivo postane Miklavž otrók, obolelih za rakom. Poslanstvo akcije je bilo preprosto: vsaj za en dan v letu zarisati nasmeh na obraze hudo bolnih otrok. Sodelovanje je oba globoko pretreslo. Slike srečanja na Vrazovem trgu z otroki brez las po težkih terapijah, priključenih na aparate ali odmaknjene v izolacijske komore ter pogled na starše, ki so morda še bolj trpeli kot njihovi otroci, so jima še dolgo izvabljale solze v oči.

Vendar se je Ivo naslednje leto vrnil in z njim tudi gospa Miklavževa. Ob spoznanju, kako zelo so ti otroci odrinjeni na rob družbe in s kakšnimi težavami se soočajo družine obolelih otrok, sta z njimi obdržala stike. V teh letih sta razmišljala, kako bi še lahko pomagala otrokom, ki jih je življenje postavilo pred tako hudo preizkušnjo. Če že ni mogoče, da bi vsak zdrav človek enkrat v življenje stopil v 3. nadstropje in spoznal, kaj je v življenju zares pomembno, sta sklenila, da te pogumne otroke predstavita ljudem. V letu 2019 je dozorela ideja o Teku junakov 3. nadstropja na škofjeloškem Teku štirih mostov. Idejo o sodelovanju otrok, ki se zdravijo zaradi ene od težjih krvnih bolezni ali pa so bolezen že premagali, so pozdravili številni vrhunski športniki, Olimpijski komite Slovenije in celo predsednik RS Borut Pahor. Ker nekateri bolni otroci težko premagajo pot, dolgo nekaj korakov, so jih na 150 metrov dolg tek pospremili Ivo Čarman, Peter Prevc, Sašo Bertonec, Anamarija Lampič, Damjan Fras, Raša Sraka, Bogomir Dolenc in številni drugi srčni športniki. Poleg vseh 58 otrok, ki so tisti dan postali zmagovalci, sta zakonca Čarman ogromno pripomogla k prepoznavnosti bolezni otroškega raka.

Srebrni grb Občine Škofja Loka za leto 2020 je prejel JANEZ KERMEJ

*za pomemben prispevek h kulturnemu življenju kraja in skupnosti,
predvsem pa za predano strokovno delo pri ohranjanju in ustvarjanju
tamburaške glasbe v Retečah, ki je rateške tamburaške skupine uvrstilo
v sam vrh tovrstnega glasbenega ustvarjanja v Sloveniji.*

Janez Kermelj se je tamburaški skupini v Retečah pridružil leta 1961, leta 1982 pa je začel voditi prve tamburaške skupine. Te so pod njegovim vodstvom kakovostno izredno hitro napredovale in se uvrstile med najvidnejše v Sloveniji ter redno sodelovale na srečanjih tamburaških skupin Slovenije. Bil je eden od pobudnikov za ustanovitev Združenja tamburaških skupin Slovenije ter nastanka številnih izvirnih skladb in priredb za tamburaški orkester. Aktiven je tudi na drugih področjih družbenega, predvsem kulturnega življenja v Retečah, v prvi vrsti pa najbolj zaslužen, da je v desetletjih vzgojil številne rodove reteških tamburašev in so bile Reteče desetletja eden najmočnejših centrov tamburaške glasbe v Sloveniji.

Janez Kermelj je po izobrazbi strojni tehnik. Danes je aktiven upokojenec, ki se še vedno z veseljem predaja glasbi, ki jo izvablja iz perzijskega inštrumenta – tamburice.

Tamburica je bila v njihovi hiši že od nekdaj. Franc Rant, bratranec Kermeljevega očeta, je po 2. svetovni vojni v Retečah namreč poučeval igranje na tamburico, prav tako sta nanjo igrala očetova sestra Ana in brat Albin. Tako se je s tamburaštvom srečal že zelo zgodaj in inštrument ga je prevzel. Prepričan je, da je na tamburico – brenkalo s štirimi do šestimi strunami – mogoče izvajati zelo kakovostno glasbo. V društvu so imeli farkaševe tambure (enoglasne tambure s štirimi strunami, ki so enako uglasene) in štiriglasne tamburice (običajno imajo pet strun, od katerih sta najtanjši dve v paru enako oglašeni, ostale tri pa so enojne). Tamburico lahko igramo kot solo inštrument, vendar je najpogostejša zasedba s sedmimi do desetimi tamburaši.

V letih poučevanja je Kermelj učil okrog 300 domačinov. Hkrati je bilo v tamburaški skupini okrog štirideset tamburašev, ki so delovali v več samostojnih skupinah. Ves čas je pozornost posvečal tudi podmladku – skupinam študentov, srednješolcev in osnovnošolcev. Tamburaške vaje so potekale dvakrat tedensko v Kulturnem domu v Retečah. Tamburaška skupina Bisernica, kakor se je skupina poimenovala leta 1971, igra prirejene ljudske pesmi, koncertne skladbe, pisane za tamburaške sestave, radi pa igrajo tudi priredbe večno zelenih melodij.

V Združenje tamburaških skupin, katerega pobudnik je bil Kermelj, je včlanjenih okrog 50 tamburaških skupin. Vsako leto so na regijskih srečanjih izbrali do 10 skupin za finalni nastop. Retečani so pod vodstvom Kermelja nastopali na prvih 28. srečanjih. Zdaj se bliža že 40. nacionalno srečanje, a se jih skupina iz Reteč ne udeležuje več.

V zadnjih letih Kermelj ne obiskuje več rednih vaj s skupino, skupaj pa vadijo pred posameznimi dogodki. Ob skorajšnji 100-letnici tamburaške skupine v Retečah si želi, da bi se učenja tamburice lotili tudi v glasbenih šolah, od osnovne do visoke, in sicer kot glavni inštrument.

**Bronasti grb Občine Škofja Loka za leto 2020 je prejela
prof. dr. BOJANA BEOVIČ**

*za izjemno strokovno, pogumno in prizadevno vodenje strokovne skupine
v vladnem kriznem štabu za boj proti epidemiji koronavirusa.*

Prof. dr. Bojana Beović je zdravnica, specialistka, infektologinja in profesorica, zaposlena na Infekcijski kliniki UKC Ljubljana. Širša javnost jo je spoznala ob vodenju strokovne skupine v vladnem kriznem štabu za boj proti epidemiji koronavirusa. Njena razumljiva retorika in timsko delo sta pripomogla k uspešnemu spopadanju z epidemijo, tako na državni kot lokalni ravni.

Na Medicinski fakulteti Univerze v Ljubljani je diplomirala leta 1982, kasneje pa opravila še specializacijo in doktorski študij. Leta 1994 se je kot zdravnica – mlada raziskovalka – zaposlila na Kliniki za infekcijske bolezni in vročinska stanja UKC Ljubljana. Doktorirala je s področja antibiotikov, zelo dragocene so njene raziskave o njihovi smotrni rabi, postavila je vzorčni model ne le za Slovenijo, ampak tudi za druge evropske države. Je izjemna strokovnjakinja, avtorica člankov v uglednih strokovnih revijah ter profesorica; predava na Medicinski fakulteti, Fakulteti za farmacijo in Biotehniški fakulteti. Med letoma 2006 in 2009 je vodila Zdravstveni svet RS, od leta 2017 je članica Slovenske medicinske akademije in predsednica Razširjenega strokovnega kolegija za infektologijo. Vodila je Sekcijo za protimikrobno zdravljenje in mednarodno Evropsko študijsko skupino za smotrno rabo antibiotikov. Na Zdravniški zbornici je od leta 2012 do 2015 vodila Svet za izobraževanje in usposabljanje zdravnikov, je članica Komisije za podiplomsko usposabljanje, decembra 2020 je bila izvoljena za predsednico Zdravniške zbornice Slovenije. Strokovno delo na različnih področjih ji je omogočilo zelo širok pogled na zdravstvo, tako v Sloveniji kot tudi na mednarodni ravni. V času epidemije smo jo prek medijev spoznali kot odločno, a umirjeno strokovnjakinjo; razlagala je potek bolezni, narekovala zaščitne ukrepe za obvladovanje epidemije, svarila pred okužbami najbolj ranljivih skupin, krepila zaupanje v medicinsko stroko in opozarjala na podhranjenost zdravstva.

Sodelavci jo označujejo kot izjemno delavno, sposobno in pravično osebo, ki se vedno zavzame za paciente. Je izredno pozitivno naravnana in vedno išče rešitve. Pred sedmimi leti se je iz Ljubljane preselila v Reteče pri Škofji Loki.

**Bronasti grb Občine Škofja Loka za leto 2020 je prejel
KLUB ŠKOFJELOŠKIH ŠTUDENTOV**

*za vse svoje dejavnosti in aktivnosti, s katerimi že 40 let ohranja naše
starodavno mesto živahno, kreativno – in mlad(ostn)o.*

Klub Škofjeloških študentov je škofjeloška mladinska organizacija, ki na področju občine že štiri desetletja neprekinjeno zagotavlja in spodbuja najrazličnejše dejavnosti za študente, dijakе in mlade nasploh. Omogoča jim učenje, nefor-

malno izobraževanje, šport, druženje, zabavo in osebnostno rast. KŠŠ je ustanovitelj Zavoda O, zavoda škofjeloške mladine, skupaj zagotavljajo razvejano kulturno in mladinsko sceno v Loki.

Od ustanovitve 7. 12. 1979 dalje je cilj kluba mladim zagotavljati varno okolje, v katerem se lahko skupaj z vrstniki razvijajo in učijo, ob tem pa s svojimi inovativnimi projekti ustvarjajo tudi pestro dogajanje za vse občane naše občine in druge obiskovalce. Mladi se pod vodstvom izkušenejših mladih mentorjev priučijo znanj in veščin, ki so potrebni za organizacijo različnih prireditev. Obenem podpirajo kulturno udejstvovanje mladih, promovirajo timsko delo, prostovoljstvo in svojim članom ponujajo številne ugodnosti, s pomočjo katerih lahko obogatijo in dvignejo raven svojega preživljanja prostega časa. S tem vzgajajo tudi kader za nadaljnje udejstvovanje v mladinskih organizacijah in na splošno za sodelovanje pri projektih v Škofji Loki in širše. Na leto organizirajo povprečno 70 dogodkov, ki jih aktivno pripravlja okrog 40 članov društva. Udeležence štejejo v tisočih in so ponosni, da jih obiskujejo tudi nečlani kluba.

Ob 40. letnici delovanja je svojo predsedniško pot kluba zaključil Luka Krek, ki je klub vodil dva mandata. Nasledil ga je Sergej Novak, pred katerega so postavljeni klubski izzivi dela na daljavo. Pred njim so KŠŠ vodili še Matic Strgar, Matjaž Vouk, Nejc Jemec, Rok Primožič, Janez Bernik, Luka Krajnik, Primož Simonič, Miha Kordiš, Lenart Miklavčič, če se spomnimo samo tistih po letu 2000.

Nagrajenci Občine Škofja Loka v letu 2020. Od leve: Janez Kermelj, Valerija in Ivo Čarman, Ivan Hafner, Tine Radinja, župan, dr. Bojana Beović, Urška Kolenc, Aljaž Kolman, predsednik PGD Stara Loka, in Luka Krek, KŠŠ. (vir: arhiv Občine Škofja Loka)